

Arthur Charles Clarke

Truyện ngắn

Bài ca từ trái đất xa

Dịch giả: Kim Hải

Lora đứng chờ dưới những tàn cây, mắt ngó mông ra biển . Cô hầu như đã nhìn thấy con tàu của Clyde ở phía chân trời . Không bao lâu , con tàu lớn dần , lớn dần và nhanh chóng vượt trên làn nước xanh êm ả tiến về phía cô .

-Lora, Em đang ở đâu ?

Tiếng gọi của Clyde vang ra từ cái máy phát đeo tay mà anh đã tặng cô khi cô đồng ý lấy anh .

- Mau đến đây giúp anh một tay . Anh đánh được nhiều cá lắm ...
Thế đấy - Lora thầm nghĩ . Đó là lý do tại sao anh ấy bắt mình phải vội vàng xuống bãi . Để phạt anh một tí .Lora không trả lời khiến tiếng gọi của Clyde lập đi lập lại trên máy phát một cách sốt ruột . Nhưng khi con tàu đến , cô bước ra khỏi bóng của những tàn cây lớn rồi chậm rãi đi đến chỗ anh .

Clyde nhảy ra ngoài , mỉm cười và ôm hôn Lora nồng nàn . Họ cùng nhau đi vào khoang thuyền chứa cá . Tất nhiên cá ở đây không giống loại cá đúng nghĩa như cái từ gọi ấy ,vì trong biển của hành tinh non trẻ này ,phải mất hàng trăm triệu năm nữa ,thiên nhiên mới tạo nên loài cá thật sự . Nhưng dù sao chúng cũng đủ ngon để ăn rồi , do đó chúng đã được những người khai phá đầu tiên ,những người đã mang chúng đến từ trái đất , gọi bằng cái tên xưa cũ ấy .

Lora và Clyde nhanh chóng lái xe đem cá về nhà . Nhưng mọi thứ như dừng lại nửa chừng .Cái thế giới vô tư ,đơn giản mà họ đã sống và thấu hiểu trong suốt thời niên thiếu đã thành linh chấm dứt . Từ trên trời cao vọng xuống một âm thanh ,mà thế giới của họ không còn biết đến từ rất nhiều thế kỷ rồi , đó là tiếng thét sắc

nhọn của một con tàu không gian , nó đến từ bên ngoài không gian ,để lại một cái đuôi khói màu trắng vắt ngang qua bầu trời trong xanh .

Clyde và Lora kinh ngạc nhìn nhau . Sau ba trăm năm im lặng ,trái đất ,một lần nữa ,lại chia tay tới Thalassa .

Tại sao ? Lora tự hỏi . Sau những năm tháng dài ,chuyện gì đã xảy ra khi họ mang một con tàu không gian từ trái đất đến cái thế giới an bình êm ả này .Không còn chỗ cho những người định cư trên Thalassa và trái đất quá biết điều này . Thalassa là một hành tinh non trẻ , chỉ là một hòn đảo lớn đơn độc trong biển vũ trụ vĩ đại ,không giới hạn ,chỉ là phần đất mới nổi tức thì ngoài khơi chứ không phải đã hàng triệu năm .

Khi những người định cư đầu tiên đến Thalassa,họ đã phải lao động gian khó để tạo dựng một cuộc sống mới . Họ làm ruộng ,gieo trồng lương thực ,xây dựng phố xá, nhà máy . Sau rất nhiều năm , với đất ruộng màu mỡ và biển đầy cá ,con cháu những người định cư đã được thừa hưởng một cuộc sống tiện nghi ,dễ dàng . Họ làm việc nhiều vừa đủ để có thời gian tận hưởng hạnh phúc ,để mơ mộng về trái đất thân yêu và tự giữ gìn để tiến đến tương lai .

Khi Lora và Clyde trở về làng , tình hình hết sức chộn rộn . Ai cũng nói đã nhìn thấy một tàu không gian và có khả năng nó sẽ đáp xuống vùng đồi nơi mà những cư dân đầu tiên đã đổ bộ xuống Thalassa .Ngay lập tức ,nhiều người dùng xe máy hoặc ô tô chạy ra khỏi làng theo con đường hướng về phía tây .

Cha của Lora là thị trưởng Vịnh Palm, đang dẫn đầu đoàn người trong lúc miệng lầm nhảm tìm kiếm những từ thích hợp để chào đón những vị khách từ xa xôi đến .

Con tàu hạ cánh êm ái đến nỗi không nghe thấy âm thanh của tiếng máy và đáp nhẹ nhàng trên thảm cỏ xanh . Thoạt trông , con tàu giống tựa một quả trứng bạc lớn hứa hẹn đem đến những điều mới mẻ và kỳ lạ cho thế giới Thalassa .

- Trời đất , nó nhỏ như vậy ư ?

Một vài người khề bàn tán đằng sau Lora .

- Có đúng họ từ trái đất đến bằng vật đó ?

- Tất nhiên không rồi . Con tàu chính ở trên kia kia ..

- Suyt ..Họ đang đi ra

Trong chốc lát ,những cánh bên của quả trứng bạc tron nhẵn bỗng lộ ra một cánh cửa tròn có những bậc thang đi xuống đất . Và rồi những người khách xuất hiện với đôi mắt chớp lia lia vì chói ánh sáng mặt trời . Tất cả có 7 người -toàn đàn ông - cao trắng và mảnh khảnh. Họ lần lượt bước xuống đất . Cha của Lora tiến đến đón họ bắt tay kèm theo những lời chúc mừng . Nhưng Lora không nghe ,không thấy gì hết bởi ngay lúc đó , cô nhìn thấy Leon . Anh bước ra khỏi tàu , sau những người kia một chút .Đó là một người đàn ông có gương mặt quả cảm và đôi mắt đen , sâu với ánh nhìn mà Lora không thể nào diễn tả nổi . Anh ta không đẹp trai . trông rất nghiêm trang và có vẻ buồn bã . Tim Lora đập mạnh ,lòng cô dâng lên một cảm giác vừa sợ hãi vừa thích thú lẫn lộn ,một cảm giác mà suốt đời cô chưa bao giờ gặp .

Leon nhìn quanh đám đông và thấy Lora . Mắt họ gắn chặt vào nhau ,không gian thời gian như dừng lại . Nét rầu rĩ từ từ biến mất trên gương mặt Leon và ngay tức khắc , anh mỉm cười ...

Quá khuya,buổi tiệc đón chào khách quý mới chấm dứt . Leon rất mệt nhưng anh không ngủ được . Đầu óc anh vẫn còn bận rộn về những vấn đề của chiếc tàu không gian .Sau những rủi ro họ gặp phải hồi tuần qua , từ khi anh và các kỹ sư con tàu bừng tỉnh giấc bởi tiếng chuông báo động và phải cùng nhau cực lực sửa chữa cho con tàu bị thương , thật khó mà tin rằng cuối cùng ,họ đã được an toàn . Thật may mắn khi hành tinh này ở gần vị trí của con tàu đến như vậy . Bây giờ họ có khả năng tu sửa được con tàu và hoàn tất cuộc hành trình 2 thế kỷ còn lại . Nếu không ,họ có thể phải ở lại đây giữa những người dân tử tế này .

Đêm lạnh và yên tĩnh ,bầu trời được chiếu sáng bởi các ngôi sao vô danh . Vẫn còn quá mệt mỏi nên Leon không thể ngủ được ,anh rời căn nhà khách , và thả bộ dọc theo con đường độc nhất của Vịnh Palm .

Hầu như tất cả dân làng đã ngủ yên .Điều này khá hợp ý Leon bởi anh chỉ muốn được yên tĩnh một mình cho tới khi cảm thấy buồn ngủ

Trong bầu trời đêm im lặng ,Leon nghe được tiếng vọng nhẹ nhàng

của biển và anh rẽ bước về phía đó . Khi anh vừa đến đứng dưới bóng đen thẳm của những tàn cây ven biển , thì ở phía Nam một trong hai mặt trăng của Thalassa hiện ra ,tỏa ánh sáng vàng nhạt đủ soi sáng đường cho anh . Leon xuyên qua những hàng cây ,hướng về phía bãi biển và đứng nhìn những chiếc thuyền đánh cá đậu dọc theo bờ nước . Bất chợt ,lòng anh dấy lên một ước mong mình không phải là một kỹ sư tàu không gian để có thể vui thú đơn giản với cuộc sống yên bình của một ngư dân trên hành tinh êm ả này . Leon cố trút bỏ nhanh chóng những ao ước ra khỏi tư tưởng mình và bắt đầu đi bộ dọc theo mép biển .Trong khi anh thả bộ thì Selene ,mặt trăng thứ hai của Thalasa bắt đầu nhô lên khỏi đường chân trời ,đổ đầy trên bãi biển những tia sáng vàng óng ả . Rồi dưới ánh trăng rực rỡ đó , Leon chợt nhận ra không chỉ có một mình anh trên bãi biển . Một cô gái đang đứng cạnh một con thuyền đậu cách anh khoảng 50 mét và hình như cô ta đang sửa soạn ra biển . Leon thầm nghĩ ,có lẽ cô ấy đang chờ ai đó chẳng ? Tốt nhất anh nên yên lặng quay về làng .

Nhưng hình như anh quyết định hơi trễ vì cô gái đã nhìn thấy anh . Cô thông thả bước đi . Leon chậm rãi tiến về phía cô .Anh dừng lại cách cô vài bước và mỉm cười chào :

- Xin chào ..Tôi vừa đi dạo một chút .Tôi hy vọng không làm cô sợ

- Ồ ,không đâu ..

Lora trả lời ,cố gắng kìm giữ xúc cảm cho giọng nói của mình tự nhiên . Cô không thể ngờ mình thực hiện được việc tìm gặp người khách này trên bãi đêm một mình . Suốt ngày hôm nay ,cô không thể xua đuổi khỏi tâm trí hình ảnh người kỹ sư trẻ tuổi ấy . Cô đã tìm cách để biết tên anh ,đã theo dõi và tìm cơ hội ,vội vàng ra bãi biển đón đầu anh khi thấy anh rời nhà khách đi dạo ..Nhưng giờ đây ,cô đột nhiên cảm thấy sợ ,song đã quá trễ , cô không thể quay lại ..

Leon lặp lại câu nói nhưng anh dừng lại nửa chừng , anh vừa nhận ra đây là cô gái đã mỉm cười với anh khi anh vừa ra khỏi con tàu ..và ờ hình như anh cũng đã mỉm cười với cô thì phải !.

Cả hai đắm đắm nhìn nhau và kinh ngạc khi nghĩ đến những tình

cờ kỳ lạ của không gian và thời gian đã mang họ,mỗi người một thế giới khác biệt , đến với nhau .

Điên rồ .." Leo thầm nghĩ . " Mình đang làm gì ở đây ? Mình phải cáo lỗi rồi đi thôi . Phải rời xa cô gái này ,phải để cô ấy được yên ổn trong thế giới quen thuộc của cô .."

Nhưng Leon vẫn không bỏ đi mà anh hỏi :

- Xin lỗi ..Cô tên gì ?

- Tôi là Lora .

Lora trả lời bằng giọng nói nhẹ nhàng của người xứ đảo .

- Tôi là Leon Carrell,phụ tá kỹ sư Riccket trên con tàu Magellan "

Cô gái hơi mỉm cười và Leon hiểu rằng cô đã biết tên anh trước đó

.

- Anh sẽ ở lại Thalassa bao lâu ?

-Tôi không rõ - Leon thành thật trả lời .Anh có thể cảm thấy rõ câu trả lời của anh rất quan trọng đối với Lora . - Mọi cái tùy thuộc vào thời gian sửa chữa con tàu . Chúng tôi phải chế tạo lại vỏ con tàu .

Cái cũ đã bị hư hỏng nặng khi va chạm với một số mảnh thiên thạch vỡ trong không gian

- Các anh cho rằng các anh có thể chế tạo tại đây ?

- Chúng tôi hy vọng như vậy .Vấn đề chính là phải làm thế nào để mang khoảng một triệu tấn nước lên Magellan.

- Nước ư ? - Lora bối rối hỏi - Tôi không hiểu .

- Đúng vậy . Cô cũng biết là một con tàu du hành không gian phải di chuyển với tốc độ bằng tốc độ của ánh sáng . Rủi thay ,trong không gian lại đầy đầy những mảnh đá và nhiều vật khác nữa . Với tốc độ của con tàu ,nếu bị một vật gì chạm vào con tàu sẽ bốc cháy tức thì . Vì thế , con tàu phải được che chắn bằng một cái vỏ che khoảng 1 km ở phía trước đầu , chúng sẽ hứng chịu sự va chạm đó và bốc cháy thay cho con tàu .

- Các anh định làm một cái vỏ che bằng nước ư ?

- Đúng vậy . Đó là vật liệu xây dựng rẻ nhất trong vũ trụ . Chúng tôi sẽ đông cứng nước thành một khối nước đá khổng lồ và di chuyển nó phía trước chúng tôi . Có cách gì đơn giản hơn không ? .

Lora không trả lời vì đang mãi theo đuổi những ý nghĩ riêng . Rồi đột nhiên ,cô nói nhỏ ,giọng buồn buồn .

- Anh đã rời trái đất cách đây hơn một trăm năm rồi phải không ?
- Một trăm lẻ bốn năm .Nhưng cứ như chỉ mới vài tuần vì chúng tôi chỉ ngủ suốt cho đến khi chuông báo động reo lên đánh thức các kỹ sư .Con tàu của chúng tôi bay bằng chế độ điều khiển tự động ..Tất nhiên những người định cư hiện vẫn còn trong trạng thái tiềm sinh .Họ không biết bất cứ chuyện gì đang xảy ra .

- Anh sẽ đi với họ ... sẽ ngủ trong suốt cuộc hành trình đến những ngôi sao ...khoảng 200 năm nữa ...?

- Đúng vậy .- Leon xác nhận ,không nhìn cô .

Lora đưa mắt nhìn quanh ,nói tiếp :

- Thật kỳ lạ khi nghĩ rằng những người bạn của anh đang say ngủ và không hề biết tí gì về những chuyện đang xảy ra .Tôi lấy làm tiếc cho họ .

- Vâng ,chỉ có 50 kỹ sư chúng tôi biết Thalassa .

Leon nhìn Lora và anh thấy được nỗi buồn trong mắt cô .

- Tại sao chuyện này làm cô không vui .?

Lora lắc đầu . Cô không thể trả lời vì không thể diễn tả được những cảm giác mà cô đang có ,một sự cô đơn vô cùng , một nỗi khiếp sợ trước sự trống vắng vô biên của không gian ,trước cuộc du hành 300 năm qua vùng trống đó . Đột nhiên cô muốn được quay trở về nhà , được ở trong căn phòng riêng của mình ,trong cái thế giới mà cô thấu hiểu tường tận . Cô mong muốn mình chẳng bao giờ phải đi trên chuyến du hành điên rồ đó - Và cô chợt cảm thấy xấu hổ khi nhớ đến Clyde .

- Cô sao vậy ? -Leon ân cần hỏi - Cô lạnh à ?

Leon chìa tay ra cho cô và những ngón tay của họ lồng chặt vào nhau .Nhưng thỉnh thoảng , cô rút vội tay về .

- Trễ rồi - Cô nói ,lòng tràn đầy bức bối . - Tôi phải về nhà đây .Tạm biệt

Cô quay người đi thật nhanh thoát khỏi cái nhìn đăm đăm pha lẫn chút bối rối và mệt mỏi của Leon dõi theo cô từ phía sau .

Mình đã nói gì khiến cô ấy bức bối ? Leon thầm hỏi và anh gọi to ,với theo :

- Hẹn gặp lại .

Nếu Lora có trả lời thì tiếng nói của cô cũng mất hút trong tiếng

sóng biển .Nhưng Leon vẫn biết một cách chắc chắn như đinh đóng cột ,rằng họ sẽ còn gặp nhau trở lại .

Bây giờ , hầu như tất cả dân chúng trên hòn đảo ở Vịnh Palm đều tập trung theo dõi việc sửa chữa những vết thương của con tàu vũ trụ đang lơ lửng trong không gian cách họ 200 cây số . Vào những buổi sớm mai hoặc lúc chiều muộn , mọi người có thể nhìn thấy con tàu Magellan giống như một ngôi sao sáng trên bầu trời . Và cả ngay khi không thể nhìn thấy nó ,người ta cũng nghĩ và nói về nó . Bởi đây là một chuyện rất lý thú mà cả thế kỷ nay mới xảy ra trên Thalassa .

Những kỹ sư con tàu có vẻ rất bận rộn và tất bật . Họ đi quanh đảo tìm đào những hố sâu trong đất để nghiên cứu đá , họ sử dụng những công cụ khoa học kỳ lạ mà những người dân đảo chưa bao giờ nhìn thấy trước đây . Về một phương diện nào đó ,rất nhiều người không hiểu hết tất cả những gì mà những kỹ sư con tàu đang làm , mà những kỹ sư dù rất nhiệt tình cũng không có thời gian để giải thích hết .

Thỉnh thoảng ,Lora cũng đã gặp Leon khi anh đang bận rộn làm việc ở quanh làng . Họ chỉ mỉm cười chào nhau mỗi khi đi ngang qua ,nhưng chừng đó cũng đủ làm trái tim Lora đập dồn dập .Điều đó khiến cô đau đớn và không còn thân mật với Clyde như trước . Cô đã từng nghĩ rằng mình yêu Clyde thật tình và sẽ kết hôn với anh .Nhưng giờ đây Lora như không thể chắc chắn điều gì ngoại trừ nỗi ước muốn nung nấu tuyệt vọng là được ở cạnh Leon mọi lúc mọi nơi . Tại sao cô trở nên như vậy ? Lora không biết . Cô chỉ biết mỗi một việc là cô đã sa vào bẫy yêu với một người đàn ông .Anh ấy đã chen vào cuộc sống của cô và rồi lại sắp rời xa cô trong vài tuần nữa .

Ngày đầu tiên , chỉ có gia đình Lora cảm nhận được tình cảm của cô ,nhưng sang ngày thứ hai thì mọi người đều mỉm cười ý nhị khi cô đi ngang qua . Ở những nơi nhỏ bé như Vịnh Palm , giữ được bí mật mọi điều là việc bất khả .

Cuộc trò chuyện lần thứ hai với Leon diễn ra tại văn phòng quận trưởng .Ở đó Lora đang giúp bố mình soạn lại một số giấy tờ về cuộc viếng thăm của người trái đất . Cánh cửa bật mở ,Leon đi vào

đề nghị muốn được gặp quận trưởng . Em gái của Lora đi tìm bố trong khi Leon mệt mỏi ngồi xuống một cái ghế sát cửa . Và rồi Leon nhìn thấy Lora đang im lặng nhìn anh ở góc phòng . Leon đứng lên :

- Chào cô . Tôi không biết cô làm việc ở đây .

- Tôi sống ở đây .Cha tôi là Quận trưởng .

Leon đi vòng đến bàn của cô , cầm lên một cuốn sách rồi trao đổi vài điều về cuốn sách . Lora lịch sự trả lời trong lúc đầu cô tràn đầy những câu hỏi thăm . Khi nào mình gặp lại nhau ?Anh có thật sự thích nói chuyện em hay chỉ vì lịch sự ?

Vừa lúc đó ,Quận trưởng trở về . Ông nóng ruột muốn gặp Leon ,người mang bức thông điệp của Đại Úy chỉ huy con tàu gọi cho ông . Lora giả vờ làm việc nhưng cô chẳng hiểu được chữ nào trong tờ giấy cô đang đọc .

Khi Leon đi khỏi , Quận trưởng đến bên Lora và cầm lên xem những tờ giấy trên bàn ,miệng nói :

- Cậu ấy trông trẻ ,dễ thương ,nhưng yêu cậu ta thì liệu có phải là một ý tưởng tốt đẹp hay không ?

- Con không hiểu ý bố .-Lora nói .

- Lora .Con là con bố ..và bố biết tổng trong đầu con đang muốn gì

Lora nhìn bố, giọng cô run run :

- Anh ấy không không hề quan tâm đến con .

- Con đã yêu cậu ta rồi,phải không ?

- Con không biết ...Ôi,bố ơi ..Con khổ quá ...

Quận trưởng không phải là một người đàn ông gan lì. Do đó ông chẳng biết làm gì hơn là đưa chiếc khăn tay của mình cho Lora rồi đi nhanh vào phòng mình .

Đây là vấn đề khó khăn nhất mà Clyde trải qua trong cuộc sống của mình . Lora đã thuộc về anh - mọi người đều biết chuyện này - Nếu với những dân làng khác hoặc một người đàn ông ở bất cứ nơi nào trên Thallassan đến ,thì Clyde biết chắc chắn mình phải đối phó như thế nào . Và cũng do Clyde rất trẻ ,khỏe mạnh ,cao lớn nên anh sẽ không ngần ngại khuyên bảo họ nên tránh xa Lora , để cô gái của anh được yên . Nhưng Leon lại là người trái đất ,một

khách viếng quan trọng ,nên không dễ dàng có những nhận định về anh ta như thế nào cho lịch sự .

Suốt thời gian dài trên bãi biển , Clyde cố gắng sắp xếp những ý tưởng cho cuộc đối đầu ác liệt ,ngăn ngừa với Leon .Nhưng anh cũng biết rằng mình mạnh hơn người đàn ông trái đất kia ,vì thế đây không phải là cuộc chiến đấu đẹp .

Dù gì chẳng nữa , anh có thật sự tin rằng mình có lý do để chiến đấu với Leon không ? Có thật là Leon đã ở trong nhà ông Quận trưởng suốt ngày ? Clyde cho việc đó là có ,nhưng đó có phải là chuyện chính đáng không , hay cũng chẳng đáng gì ? Ghen tuông là điều quá mới mẻ đối với Clyde và anh chẳng thích tí nào .

Lòng anh vẫn còn âm ỉ nổi hờn ghen khi nhớ lại buổi khiêu vũ . Đó là lễ hội hằng năm lớn nhất ,tưng bừng nhất . - Có Tổng Thống Thalassan và tất cả yếu nhân ở đảo và 50 khách đến từ trái đất cùng tham dự .

Clyde khiêu vũ rất giỏi ,nhưng anh chỉ có cơ hội rất nhỏ để trình diễn vì Leon hướng dẫn cho mọi người điệu khiêu vũ ở trái đất (điệu khiêu vũ cuối cùng mà anh biết cách đây 100 năm trước)

.Theo đánh giá của Clyde , điệu vũ rất xấu và Leon là người khiêu vũ tồi nhất . Anh phát khùng lên và không nén được nên đã nói ý kiến của mình với Lora nhân lúc hai người khiêu vũ với nhau . Và đó cũng là lần khiêu vũ cuối cùng giữa hai người trong đêm đó .

Từ giờ phút ấy , Lora không thèm nhìn ,không thèm nói chuyện với Clyde ,khiến anh đành đến bar rượu uống say khướt .Buổi khiêu vũ chấm dứt sớm vì Tổng Thống muốn giới thiệu Chỉ huy con tàu ,người -như ông nói - đã gây ngạc nhiên cho tất cả dân chúng Thalassan .

Chỉ huy Gold , nói ngắn gọn . Ông thay mặt con tàu cảm ơn Thalassan về sự đón tiếp chân tình những người khách từ trái đất . Ông ca tụng hòn đảo Palm xinh đẹp ,yên bình ,người dân đảo tử tế ,hiếu khách . Ông hy vọng phi hành đoàn sẽ tạo nên một thế giới ,một ngôi nhà hạnh phúc như Thalassan đã làm tại nơi mà họ sẽ đến ở cuối cuộc hành trình .

Dừng lại một chút , viên chỉ huy nói tiếp :

- Kể từ khi đoàn du hành đầu tiên đến Thalasan ,3 thế kỷ đã trôi

qua Trên trái đất đã có nhiều biến đổi . Chúng tôi muốn chứng tỏ lòng biết ơn của mình đối với người dân Thalassan . Khi chúng tôi ra đi ,chúng tôi sẽ trao lại cho các bạn tất cả những thông tin và phát triển khoa học trong suốt ba thế kỷ qua ,để làm giàu cho tương lai thế giới của các bạn . Và còn một điều nữa , với tấm lòng của những người làm công tác khoa học , chúng tôi xin trao tặng các bạn một vật khác , một vật sẽ làm thính giác của các bạn , trái tim của các bạn say mê . Bây giờ , xin mọi người hãy im lặng và lắng nghe , âm nhạc đến từ trái đất mẹ của chúng ta .

Ánh sáng vụt tắt , tiếng nhạc trỗi lên ,những âm thanh đẹp đẽ và lạ lùng tràn ngập khán phòng .. Không một ai có mặt trong đêm đó quên được giây phút này . Lora đứng sững , chìm ngập trong tiếng nhạc diệu kỳ ,không còn nhớ gì kể cả Leon đang đứng cạnh , tay anh nắm chặt tay cô.

Đó là loại âm nhạc mà Lora chưa từng được biết - những âm thanh thuộc về trái đất và chỉ riêng của trái đất .Tiếng rung nhẹ nhàng của hồi chuông sâu lắng ,những bài hát của những đội viên phi hành dũng cảm lái tàu trở về ,của những người lính trải qua những cuộc chiến xa xưa ,tiếng ồn ào của mười triệu giọng nói vang lên từ những thành phố lớn , âm thanh của gió quân quýt đến tận cùng của biển tuyết . Qua tiếng nhạc ,Lora đã nghe được tất cả ,và còn nhiều nhiều nữa ...những bài hát của trái đất xa xăm vượt qua hàng nhiều năm ánh sáng để đến bên cô .

Rồi một giọng trong trẻo cao vút , vang lên như một con chim trong bầu trời rộng ,hát một bài hát thấm đẫm vào mọi trái tim .Đó là một bài hát than thở về những mối tình đã mất trong không gian hiu quạnh ,dành cho bạn bè và những tổ ấm mà họ không còn bao giờ được trông thấy nhau lần nữa , và theo thời gian sẽ rơi vào quên lãng mãi mãi .

Khi âm nhạc chìm hút trong màn đêm .người dân Thalassa,chậm rãi quay trở về nhà trong im lặng .Nhưng Lora đã không trở về nhà mình bởi nỗi cô đơn đang tràn ngập tim cô .Chỉ cần một câu trả lời,và ngay lập tức ,cô đã tìm thấy,trong rừng đêm nồng nàn , dưới ánh trăng ,khi cánh tay của Leon siết chặt quanh cô .Và trong lúc lửa yêu đương nồng cháy , cả hai đã được bảo vệ nhờ bóng đêm và

những ngôi sao cô độc .

Với Leon ,những việc xảy ra hình như không hoàn toàn là thực .

Đôi lúc anh tưởng rằng trọn cuộc hành trình ở Thalassan có vẻ giống như một cơn mơ trong giấc ngủ dài mà chuyện tình liêu lĩnh , bí mật này là một ví dụ . Anh đã cố không dả động gì đến chuyện này ,nhưng sự thật vẫn là sự thật .

Mỗi khi rỗi rảnh ,Leon thường đi dạo với Lora rất lâu trên những cánh đồng xa làng ,ở đó chỉ có máy móc tự động làm việc .Hàng giờ liền ,Lora hỏi anh về trái đất ,cô muốn biết mọi chuyện về "ngôi nhà mẹ" mà cô chưa bao giờ được nhìn thấy .

Lora rất thất vọng khi nghe kể rằng ở đó không còn những thành phố to lớn như Chamdrigar hoặc Astrograd và đời sống trên trái đất cũng thay đổi ,không giống gì với những câu chuyện xưa mà cô đã từng nghe kể . Cô bức rức hỏi :

- Nhưng chuyện gì đã xảy ra ở các thành phố đó ?

- Chúng biến mất vì một số lý do - Leon cố gắng giải thích - Khi con người có thể dễ dàng gặp hoặc chuyện trò với bất kỳ ai ở bất cứ nơi nào trên trái đất bằng những bàn phím vi tính thì một số bộ phận trước kia là cần thiết cho những thành phố đã mất đi . Đến lúc con người thắng được sức hút của trọng lực ,có thể điều khiển nó , có thể di dời bất cứ vật nặng đến đâu như một ngôi nhà chẳng hạn , có thể bay qua bầu trời không chút khó khăn , thì việc du hành trở nên quá đơn giản . Họ bắt đầu muốn sinh sống ở những nơi họ thích ..Từ đó , những thành phố hầu như dần dần biến mất ...

Lora ngồi xuống thăm cổ ,đưa mắt nhìn bầu trời ,cô thì thầm :

- Anh có cho rằng rồi chúng ta sẽ di chuyển với vận tốc nhanh hơn ánh sáng không ?

- Tôi không nghĩ như vậy .(Leon mỉm cười vì đọc được ý nghĩ của cô) Chúng ta phải di chuyển theo con đường chậm chạp này vì đó là quy luật của vũ trụ mà con người khó thay đổi được .

- Thật thú vị .-Lora mơ mộng nói - nếu chúng ta có thể trở về trái đất sau khi đi một vòng ,thấy hết mọi thứ mà không phải mất hàng trăm năm trên chuyến du hành .

Tất nhiên sự mơ ước đó không thể biến thành hiện thực ,nhưng cần gì khi Leon đang ở bên cô . Anh hiện diện ngay cạnh cô trong khi

trái đất và những vì sao thì ở quá xa .Và có gì quan trọng hơn Leon dù ngày mai có xảy ra điều gì bất hạnh

Cuối tuần , những kỹ sư đã xây xong một kim tự tháp bằng kim khí vững chắc trên vùng đất hướng ra biển . Lora cùng 571 dân làng vịnh Palm và vài trăm người từ các nơi khác của Thalassan đến đó để chứng kiến những thử nghiệm đầu tiên . Nhiều người phát rồ vì kỹ thuật khoa học lạ lùng của những vị khách từ trái đất . Liệu những người trái đất có biết rõ mình đang làm gì không ? Nếu có sai sót thì sao ? Họ sẽ đối phó bằng cách nào ?

Lora biết Leon đang cùng với các kỹ sư cùng nhóm ở bên cỗ máy chuẩn bị cho cuộc thử nghiệm . Một số kỹ sư đi ra ngoài , tiến đến một đài cao và đứng hướng ra biển ..

Cách xa bờ 2 cây số ,một hiện tượng lạ lùng đang diễn ra trên mặt nước . Thoạt trông giống như một cơn giông , nhưng cơn giông này chỉ xoay quanh một vùng nhỏ . Sóng nhô lên cao ,cao mãi,chẳng mấy chốc trông giống như một ngọn núi ,xô đập vào nhau dữ dội . Thình lình , chuyển động nước thay đổi , sóng dồn vào nhau rồi dâng cao hơn và cũng mỏng hơn ,và ngay lập tức ,một cơn sông nước biển mọc lên trên bầu trời ,leo cao hàng trăm mét .rồi hai trăm mét .rồi cao hơn, cao hơn cho đến khi biến mất vào tầng mây cao tít trước sự kinh ngạc tột bậc của mọi người . Những giọt nước khổng lồ thoát ra từ mép của giòng sông mới hình thành rơi xuống biển tạo ra một trận mưa giông dữ dội .Trong khi đó ,giòng sông vẫn tiếp tục leo cao lên bầu trời ,tiến về phía con tàu không gian Magellan .

Đám đông từ từ giải tán ,nổi sợ hãi và kinh ngạc lúc ban đầu cũng tan biến dần . Ai cũng biết cơn người đã điều khiển được trọng lực từ rất lâu rồi ,nhưng bây giờ người dân Thalassan mới được chứng kiến tận mắt . Hàng triệu khối nước biển Thalassan ,theo cách đó ,đi vào không gian ,rồi các kỹ sư sẽ làm đông cứng nước , định hình để tạo nên một vật thể che chắn trên đường đi của con tàu . Vài ngày tới , con tàu sẽ khởi hành .

Cho đến phút cuối ,Lora vẫn cầu mong họ sẽ thất bại . Lora nhìn giòng sông nước đang hình thành một cách nhẹ nhàng trong bầu trời mà lòng tràn ngập nỗi lo sợ .Đối với Lora cơn sông đó chỉ có

một ý nghĩa duy nhất là cô phải giả tử Leon sớm . Lora chậm chậm đến gần nhóm người trái đất , cố gắng giữ bình tĩnh . Leon vui vẻ đi về phía Lora , nhưng vẻ mặt anh đổi sang buồn bã khi anh nhìn thấy nét buồn trên mặt cô . Anh nói , mắt không nhìn cô , giọng ngượng ngùng :

- Ổn rồi , chúng tôi đã làm được ...

- Giờ thì bao lâu nữa anh sẽ đi ?

- Ồ , có lẽ khoảng ba hay bốn ngày .

Lora cũng đã đoán như vậy . Cô cố giữ giọng bình tĩnh , nhưng những lời thốt ra vẫn như tiếng rên rỉ tuyệt vọng :

- Anh đừng đi . Hãy ở lại Thalassan .

Leon nắm lấy tay cô , nhẹ nhàng nói :

- Không , Lora . Đây không phải là thế giới của tôi . Tôi đã sống và làm việc gần nửa đời người trên con tàu cho chuyến du hành này rồi . Và bây giờ tôi cũng lại sẽ tiếp tục như vậy . Ở đây , tôi không có việc gì để làm , chỉ khoảng một tháng là tôi sẽ buồn và chết rũ mất .

- Vậy anh hãy mang em theo . Em sẽ đi bất cứ đâu , làm bất cứ chuyện gì để chúng ta có thể ở bên nhau .

- Em chẳng hiểu điều mình nói đâu . Em biết rõ là em khó thích ứng với thế giới của anh còn hơn cả sự thích ứng của anh trong thế giới của em . .

Nhưng khi Leon nhìn vào mắt Lora , anh thấy rằng cô quyết thực hiện ý định ấy và lần đầu tiên , Leon cảm thấy hồ thẹn . Anh chưa bao giờ tìm cách làm khổ cô , anh rất yêu và sẽ mãi mãi nhớ đến cô . Bây giờ , anh mới khám phá ra điều mà những người đàn ông trước đây từng khám phá , đó là không phải lúc nào cũng dễ dàng nói lời từ biệt . Chỉ còn một việc phải làm , thà chịu đựng một nỗi đau thực sự mà ngăn ngui còn hơn để sự bất hạnh kéo dài . Anh nhìn Lora , nói :

- Hãy theo anh . Anh sẽ cho em thấy vài chuyện ...

Cả hai không nói câu nào khi Leon dẫn Lora đến chiếc xe bus không gian của tàu Magellan . Đó chính là quả trứng bạc đã mang những người khách trái đất hạ xuống Thalassan . Sau một cuộc tranh luận ngắn với các kỹ sư ở đó , Leon đưa Lora vào trong xe và

vài phút sau chiếc bus lướt bay nhẹ nhàng ,không có cảm giác chuyển động cũng không có những âm thanh tiếng động . Quả thật Lora đang ở trong một thế giới mà ở trước đây cô chưa bao giờ được biết ,một thế giới của khoa học kỳ diệu mà Thalassan chưa bao giờ cần hoặc mong muốn cho cuộc sống hạnh phúc của họ . Lora nhìn ra phía cửa sổ ,giờ đây ,Thalassan hầu như chỉ là một đường cong mờ hồ màu xanh bên dưới .Rồi trong phút chốc , bên ngoài là khoảng không gian tối thẫm và tàu Magellam hiện rõ phía trước . Cảnh tượng trước mắt khiến tim Lora như ngừng đập - một bức tường cong vô tận của sắt ,thật sự con tàu chỉ dài hơn 4 km. Chiếc bus tự động tiến vào cánh cửa ngang hông con tàu rồi đáp xuống . Lora đi theo Leon vượt qua những cánh cửa khóa không khí rồi bước lên một đường đi tự động dài , con đường di chuyển nhẹ nhàng ,yên ả đưa họ vào đến trung tâm của con tàu . khoảng một giờ đồng hồ liền,Leon đưa Lora đi tham quan dọc theo con tàu . Họ đi qua những đường hầm không trọng lực , những phòng máy dài cả cây số ,những hành lang gắn đầy các máy tính bí mật và những máy móc lạ lùng , những thư viện lưu trữ khổng lồ với hàng núi thông tin phục vụ cho bất cứ ai có nhu cầu . Magellan là một thế giới tự cung cấp và tự phục vụ ,có nhiệm vụ mang đời sống con người đến những hành tinh trẻ ở rất xa địa cầu . Lora hiểu rằng Leon đang cho cô thấy những điều khác biệt giữa thế giới của anh và thế giới của cô .

Bây giờ , cả hai đang đứng trước một cánh cửa màu trắng to lớn . Cánh cửa tự động mở ra một cách im ắng ,nhẹ nhàng khi họ tiến đến gần . Bên trong có những dãy móc treo nhiều áo choàng dài ,ấm áp . Leon giúp Lora mặc áo choàng và tự mặc cho mình một cái . Rồi anh mở một cánh cửa kính trên sàn nhà và quay lại nói với Lora :

- Ở dưới đây không có trọng lực ,vì vậy em hãy đi sát bên anh và làm chính xác những gì anh nói .

Qua cánh cửa mở ,một đám mây không khí lạnh bốc lên .Lora run rẩy vì sợ và kinh ngạc . Leon cầm tay cô trấn tĩnh :

- Đừng lo lắng , em đừng để ý đến cái lạnh ...

Leon chui qua cánh cửa xuống và Lora theo sau .Ở đây ,hoàn toàn

không có trọng lực ,Lora có cảm giác mình đang bơi ,nhưng là bơi trong không khí thay vì nước . Quanh cô , trong vũ trụ trắng toát đông cứng này ,hàng hàng lớp lớp những cái hòm thủy tinh sáng loáng ,mỗi hòm rộng đủ cho một người nằm .Và mỗi hòm đều chứa người ,họ nằm ở đó , hàng trăm hàng ngàn người trên đường đến định cư ở một thế giới mới , họ ngủ say sưa trong trạng thái tiềm sinh cho tới ngày đến nơi . Họ đang mơ thấy gì trong suốt 300 năm ngủ yên ? Họ có thực hiện được giấc mơ của mình trong tình trạng nửa sống nửa chết này không ?

Bên trên đầu, cứ vài mét lại có một giây chuyền di động để bám tay . Leon nắm một cái và để nó đẩy anh và Lora đi dọc đến hàng cuối cùng của những chiếc hòm kính . Họ đi tới, đi tới nữa , thay đổi giây kéo di động này đến giây kéo khác . Cuối cùng Leon dừng lại trước một cái hòm tương tự những cái hòm khác .

Nhưng khi Lora nhìn thấy thái độ của Leon , cô chợt hiểu tại sao anh mang cô đến đây và hiểu rằng cuộc chiến của cô đã thực sự kết thúc .

Tim Lora lạnh buốt .Phải một lúc lâu sau ,khi bình tĩnh lại ,Lora mới định tâm nhìn người đàn bà đang say ngủ trong chiếc lồng kính ,người phụ nữ chỉ thức giấc sau khi Lora đã chết . Nét mặt người đàn bà không đẹp nhưng mạnh mẽ,thông minh và đầy cá tính - gương mặt của người có thể xây dựng một thế giới mới ở những ngôi sao xa xăm .

Cuối cùng ,Lora cất tiếng nói ,tiếng nói của cô tựa như tiếng kêu rít trong không khí giá buốt tịch mịch .

- Cô ấy là vợ anh ?

- Đúng vậy .Lora ,anh rất tiếc . Anh không muốn làm em đau khổ .

- Giờ thì chẳng còn vấn đề gì nữa .Tất cả là lỗi ở em .

Lora ngừng nói .Cô nhìn rất lâu vào người đàn bà đang say ngủ ..

Cô hỏi tiếp :

-Và con của anh cũng khỏe chứ ?

- Ừ , nó sẽ sinh ra sau khi chúng tôi đến nơi được 3 tháng .

Thật lạ lùng . Lora thầm nghĩ .Mang trong người một bào thai chín tháng và 300 năm .Nhưng đó đúng là một phần khác biệt của thế giới lạ lùng này ,thế giới của Leon ,một thế giới không có chỗ dành

cho cô . Cô biết rất rõ từ nay , trái tim buốt giá của cô sẽ mãi buốt giá rất lâu sau khi cô đã rời bỏ chỗ lạnh lẽo này .

Lora không nhớ nổi một điều gì trên đường trở lại chiếc xe bus .

Leon làm vài việc với phòng điều khiển rồi đến bên cô .

-Tạm biệt ,Lora ..Công việc của anh đã hoàn tất . Tốt nhất là anh ở lại tàu .

Lora không thốt được lời nào ,không cả nhìn mặt Leon qua những giọt nước mắt .

Leon nắm tay cô siết chặt

- Ôi, Lora ...

Anh kêu lên rồi bỏ đi ...

Tâm trí Lora vẫn còn lờn vờn về những cái tựa như một cuộc sống chậm mà cô vừa chứng kiến thì một tiếng nói tự động cất lên từ khoang điều khiển .

-Tàu đã tiếp đất.Xin vui lòng rời tàu bằng cửa trước .- Những cánh cửa mở ra . Lora bước ra ngoài .

Thật ngạc nhiên khi có một nhóm người đang nhìn cô trở về với vẻ quan tâm đặc biệt .Thoạt tiên ,cô không hiểu lý do nhưng rồi có tiếng kêu to của Clyde .

-Anh ta ở đâu rồi ?

Clyde chen lên phía trước ,mặt đỏ gay giận dữ .Anh nắm lấy cánh tay Lora . -- -- Hãy bảo với anh ta ra ngoài để gặp tôi như một người đàn ông thực thụ đi .

Lora lắc đầu mệt mỏi .

- Anh ấy không có ở đây.Em đã từ biệt anh ấy rồi .Em chẳng bao giờ gặp lại anh ấy nữa .

Clyde chăm chăm nhìn Lora với ánh mắt dò xét ,nhưng rồi anh cảm thấy Lora đã nói thật . Cùng lúc Lora ngã người vào tay Clyde , khóc mùi mẫn ,cô đã trút bỏ hết những khổ đau,mất mát khỏi trái tim mình .Clyde ôm chặt cô, Lora đã trở lại với anh ,và nỗi hờn giận tuyệt vọng của anh đồng lúc tan biến như sương sớm dưới ánh mặt trời .

Trong hơn 50 giờ,từ khi con sông nước từ biển vươn lên không gian,tất cả cư dân trên đảo đều theo dõi qua màn ảnh truyền hình , chứng kiến từng phút việc xây dựng bức tường băng vĩ đại che

chấn phía trước con tàu Magellan trên con đường đi đến các vì sao

Ngày cuối cùng đã đến .Người trái đất nói lời từ biệt sau cùng , chiếc xe bus không gian màu bạc rời Thalassa bay vào không gian. Một lúc sau,bầu trời đêm tràn ngập ánh sáng khi động cơ vĩ đại của con tàu mẹ bắt đầu cháy với ngọn lửa rực rỡ như của hàng trăm mặt trời .

Lora rời mắt khỏi bầu trời và úp mặt vào bờ vai của Clyde . Đây là điểm tựa của cô .Clyde nhẹ nhàng âu yếm ôm Lora mà không nói một lời nào .Nhưng anh biết rằng trong suốt những ngày còn lại của đời mình ,bóng ma Leon sẽ còn chen vào giữa anh và Lora – bóng ma của người đàn ông không già hơn một ngày nào ngay cả khi anh và Lora đã chết ,mô yên mã đẹp .

Con tàu Magellan vẫn đang trên đường vượt qua bầu trời theo lộ trình đơn độc và không quay trở lại của mình .Ngọn lửa trắng từ động cơ của nó dường như đã bớt sáng và bây giờ ánh sáng dịu dàng của mặt trăng Selene đã có thể nhìn thấy trở lại trong bầu trời .Vài giây sau, con tàu Magellan chỉ còn là một điểm sáng xa xăm và ngay tức khắc nó biến mất tằm trong lòng không gian sâu thẳm .Bây giờ Lora mới nhìn lên bầu trời trống vắng . Leon đã nói đúng .Cuộc sống trên con tàu không dành cho cô. Cuộc sống của cô là ở đây,trên hòn đảo yên tĩnh này .Những thành viên của con tàu Magellan thuộc về tương lai. Leon và đội bay của anh ta sẽ phải vượt biển trèo non ,chiến đấu không màng nguy hiểm ,cả khi con cháu của cô ở hai trăm năm sau vẫn còn mơ mộng trên những bãi biển thanh bình ở Thalassa.

Ai có thể khẳng định cuộc sống nào tốt hơn cuộc sống nào ?

HẾT